

Vándorszakács

Regényrészlet

Az nagyon fontos lenne,

hogy valami szállást intézz nekünk Szabadkán, december 17-e és 18-a éjszakára, mert a szállodát nem bírjuk kipengetni, ja, a szállodáról jut eszembe, tudod-e, milyen tanulságos megfigyelni, ahogy egy pincér bevonul a szálloda éttermébe, ahogy a lengőajtó küszöbén hirtelen átalakul, feszesen elegáns tartást vesz föl, s egy másodperc múlva már nyoma sem marad rajta a pizsoknak, sietségnek és ingerültségnek, nesztelenül suhan a szőnyegen, miközben ünnepélyes, áldozópapi aura lengi körül, emlékszem, New Yorkban, amikor pár napot kivételesen mosogatófiúként dolgoztam egy előkelő szállodában, egy vehemens olaszra, aki megállt az étterem ajtajában, hogy leteremtsen egy tanoncot, aki, ó, a barom, elejtett egy teli borosüveget, ez velem sose fordult elő, a pincér öklét rázva üvöltözött, még szerencse, hogy az ajtó fölfogta a hangot, így a vendégek nem hallhatták, szidta a szerencsétlen kurvaanyját, apját, az összes fölmenőjét, majd kifulladásra az ajtó felé indult, s miközben az ajtó felé indult és kitérte, még jó hangosan elfingotta magát, ahogy az olaszok előszeretettel teszik, ha valakit társaságban meg akarnak szégyeníteni, ezután belépett az étterembe, s egy ezüsttálcával egyensúlyozva, keccses hattúyként suhant át rajta, az ember miközben látta, ahogy elegáns pincérmosolyával meghajol, akaratlanul is arra gondolt, a vendég most bizvást restelkedik, hogy egy efféle makulátlan arisztokrata szolgálja ki, furcsa hely volt ez itt, ha körülnéztem a kis mosogatófülkémben, vicces volt arra gondolnom, hogy csak egy dupla fal választ el az étteremtől, ahol a vendégek ültek a maguk fényes díszletei között, az asztalokon makulátlan abrosz és virágváza, a falon tükrök, aranyozott stukkók és festett angyalok, ideleenn pedig, tőlük alig pár méternyire, térdig gázoltunk az undorító mocsokban, mert késő estig

sosem jutott időnk arra, hogy föltakarítsuk a padlót, egész nap mosogatólé, salátalevelek, papírfoszlányok és széttaposott ételmaradék keverékén csúszkáltunk, az asztalnál tucatnyi pincér ült ingujjban, hónaljuk körül izzadságfolt sötétlett, salátákat keverték, hüvelykujjukkal minduntalan beleturkálva a tejszínes edényekbe, izzadság- és ételszag utálatos keveréke terjengett, a tálalószekrényekben a pincérek által összelopkodott, félig már romlásnak indult, undorító ételzsákmányok lapultak, és mindez egy előkelő szállodában!, még szerencse, hogy a vendégek ebből semmit sem láttak, mákom volt, hogy gyorsan odébbállhattam, majd a következőkben írok a Múcsarnokról és az Ernst múzeumról, csak józanodjak ki.

(Szöveg a flopiról): Az eleje is megy majd,

mondom, szinte semmihez nem nyúltam hozzá, megmutattam talán, hogy hogy' képzeltem a tálalást, de ebben sem vagyok biztos, a falunapra pedig hat-hétszáz embert vártak, ezen a bulin sem kúrtam el semmit, mert nem is nyúltam semmihez, de nagyon fontosnak látszottam végig, három napig csak intézkedtem, hozattam három profi szakácsot a belvárosból, és a falu asszonyainak jó része is figyelte minden utasításomat, én meg az etyei kocsmákban próbáltam levezetni a pánikomat, jelentem, sikerült, de a buli is, újra meleg vállon veregetések, pénz persze semmi, sváb falu, ebből a teljes delíriumból hívott el a Bandó a Pácba, szerintem, ha pár hónapig maradok még, belehalok, a Tabánt megpróbáltam a teljes absztinenciával kezdeni, ment is vagy pár napig, valami hihetetlen csapat jött itt össze, kezdem az Eszlajcsival, az öreg még olyanabb, mint én, az sem igaz, amit kérdez, fogalma nem volt arról, hogy én is majdnem mindenkit ismerek, egyszer közös, svéd ismerősöknek előadta, hogy kettőnké a Päckert, szerintem, csak azért léptem elő tulajdonostárssá ebben a sztoriban, mert tényleg jó haverjaim voltak még Kóvágóörsről, a Nyicita-féle csapatból, mondták is, na most aztán dől a lé nektek, rögtön be is próbálkoztak egy kis potyalínóra, az természetes, hogy csak mi kettőnknek nem volt egy vasa sem, és nem igazán mozoghattunk otthonosan a söntés mögött, bármit ihattunk, de nem kaptuk feladatul, hogy ingyen itassuk a haverokat, különben is, az itt piáló félezer emberből négyszázat jól ismertünk, ebből a fele haver volt, Eszlajcsi itt kapta a tippet az ügetőről, és vasárnap délutánonként, mint a megszállottak, hordtuk a pénzt a lovira, mindig csak egy kicsi hiányzott, hogy nyerjünk, de ez a kicsi, ez soha nem jött össze, amit a héten kerestem, ott elvesztettem, ha maradt valami, azt, mikor már minden bezárt, a Múzeum kávézóban hagytam a részeg hajnalokon, ahol kivételes társaság verődött össze reggelre, a Bocsika szinte itt lakott, a

Jélali akkor érkezett, ha már mindenholnan kirúgták, és azok, akiket mi küldtünk el 5-6 óra magasságában a Pácból, egy ilyen hajnalon, mikor ez a súlyos társaság elfoglalta majd' az egész Múzeumot, az egyik sarokban ült pár bölcsészlány, az egyik lány felment a vécére, a női budiban a Bocsikát találta bokáig letolt gatyával, aki magát hanyatt vágva a budin horkolt, a csaj gondolta, jól van, akkor talán megpróbálja a férfvécét, amit ott látott, azt szerintem az életben nem fogja elfelejteni, a Gékarcsi térdelt a vécékagyló előtt, és nyalogatta, azért, mert a tetejére szórta ki a speedcsikokat, de nem volt nála semmi, amivel fel tudta volna porszívózni, otthagyni meg naná, hogy nem bírta, inkább fölnyalta az egészet, a csaj szinte repült lefelé a budiból, visított, mint a vágási malac, a Józsi pincér elkapta, hogy ne csinálja már a fesztivált, mire a lány elkezdte mesélni, hogy a női vécében egy letolt gatyájú, fogatlan pali horkol, a férfvécében pedig valami hosszú hajú, perverz alak csókolgatja a vécékagylót, Józsi mondta neki, rendben van, volt két kávéd, egy konyakod, az pontosan négyszázharminc forint lesz; minden délelőtt a Hápéróval indultunk árut beszerezni, én ilyenkor még részeg voltam, a Péro viszont már be volt szíva, nekem nem kellett vezetni, ő volt a sofőr, az Eszlajcsi azt adta elő, hogy ő mennyire nélkülözhetetlen, ha jó idő volt, alsógatyára vetkőzött, lehetőleg úgy, hogy az egyik golyója kilógjon, és eszelős takarításba kezdett, a végére mindig valami baleset érte, egyszer már majdnem sikerült megúsznia minden katasztrófa nélkül, minden a helyére került, csak a hamutartók hiányoztak az asztalokról, vagy hús darabot ölelt fel, és elindult vele mezítláb a murván, nem mertünk odanézni sem, még a Kóbor is befogta a szemét, ahogy a legfelső megcsúszott a kupac tetején, természetesen mindkét kezével utánakapott, persze, azt sem bírta elkapni, úgyhogy az összes összetört, de hogy még szebb legyen a történet, át is vágatott a szilánkokon, és cafatokra szabdalta a talpát, így újra érezhette a nap hőse szerepet, és mivel nem maradt nagyon hamutartó, a személyzet cikkszedéssel kezdte a másnapját, hetekig nem tudtunk ránézni, mert majd összefostuk magunkat a röhögéstől, legalább nyugodtan készülhetett az ez évi ügetőderbire, ami komoly összegbe került nekem is, megpróbálok visszaemlékezni, hogy milyen balfasz módon vesztettem el megint ötvenezer forintot az öreg tuti tippje alapján, ráadásul a pénz fizetéselőleg volt mind, a derbi után úgy összevesztünk, hogy a záró buliig nem is tárgyaltunk egymással; a konyhánk is említésre méltó hely volt: állt egy darab disznóöléses üstből, egy bográcsból és egy vaslapból, teljesen KÖJÁL-biztos berendezés volt, mert ha véletlenül kaptunk volna egy ellenőrzést, csak felkapjuk és bekúrjuk a bozótba, más utaló jel nem volt, hogy ott konyha működik, a Withmann-fiúk komolyan akartak írni róla a Népszabadságba, hogy milyen jó a kaja, és milyen pocsek a kiszol-

gálás, szerencsére régóta ismertem az egyiket, és le tudtam dumálni erről a baromságról, különben másnap bezárják a kertet; a Bandót egyszer láttuk csak sírni, ezt hármunknak sikerült összehozni az Asanyival, a Hápéróval és jómagammal, a záróbulira mentünk bevásárolni hármasban, a céges autóval, ez egy rózsaszínű Renault furgon volt, rengeteg bort kellett vennünk a Metro áruházban, Budaörsön, de itt kibaszott sokan voltak, és kitaláltuk, hogy menjünk át a Corába, a töksötétben és a kurva nagy esőben nem találtuk az odavezető utat, és egy mező közepén kötöttünk ki, a kocsi alvázig süllyedt a sárban, teljesen tanácstalanul ültünk ott, míg az Asanyinak nem támadt az az ötlete, hogy csavarjunk egy jointot, rögvest szíporkázni kezdett az agyunk: hívjunk traktort, stoppoljunk vissza a városba, kérdezzünk meg valakit, egyáltalán hol vagyunk, vagy egyszerűen próbáljuk meg kitolni, ez utóbbiban maradtunk, a Hápéró ült a volán mögött, én leghátul, az Asanyi pedig az első ajtónál, a kerék az összes sarat ráfröcskölte, úgy nézett ki, mint egy gólem, vagy, mint akit levakoltak, de kiértünk az útra, én a szeméből kihúztam a sarat, hogy lásson valamit, és irány vissza a Libellába, ahogy leparkoltunk, a kocsi alváza közepén összetört, a Hápéró meg én mentünk csak be, hogy elmondjuk a jó hírt a Bandónak, de már sejtett valamit, csak annyit kérdezett, hogy hol van az Asanyi, és hogy kiraktuk-e a bort a Pácba, mikor meglátta a kocsiját, és benne a gólemszerű lényt, nem bírt megszólalni, csak beugrott a másik kocsijába, és hazavágtatott, mi kiszedtük az agyagembert a roncsból, aki azon siránkozott, hogy így nem tud hazamenni busszal Kispestre, mondtuk neki, hogy taxival még úgy sem, kaptunk kölcsön egy biciklit, és azzal sikerült hazaérnie, közben az eső lemosta róla a sarat; a záróbulin a Vlado volt a főszereplő, ő szervezte a nagy eseményt, a Päckert fölé húztak egy nagy sörsátrat, négy sarkában hőbefűvők, a pulttal szemben a színpad, az első nap teljes bukta, a második napra a Bagdadis nevű londoni zenekart hozta, igen nagy buli lett belőle, mindenki táncolt, még a személyzet is, végén a Vlado lett a DJ, de elaludt a keverőpulton, és három órán keresztül ugyanaz a szám ment, mert csak a ripit gombot tudtuk megnyomni, se a hangerőt nem tudtuk levenni, se kikapcsolni, egyszerűen kihúzni a hálózathoz, pedig nem lehet, mert kimehet a végfok, ezzel zárta az első évet a Pác.

Meg vagyok teljesen

zakkanva ezért a nőért, mi az oka egy férfi hirtelen támadt, mély, belső föllángolásának egy nő iránt?, nyilván az egyik az érzékiség, a szépségének látványa, bőrének érintése, a másik, ha a férfi gyöngöseség és kiszolgáltatottság találkozik az önteltséggel, akkor valami olyasmi történik, mintha

túlcserdülne a lélek, felindult és megbántott leszel egyidejűleg, lehet, hogy itt fakad a nagy szerelem forrása?, vagy csak tesztoszteron-túltermelés az egész?, azt nem tudom, hogy a cuccokat szeretem jobban, vagy őt, teljesen letiltott mindenről, szerintem szerek nélkül már baszni sem tudok, viszont velük minden eddigit felülmúlok, akkor ilyenkor mi van?, mikor vele vagyok, akkor már nem hiányzik, mert előtte jól bekapok egy pirulát, és az orromat is megtömöm, de ezt mindig letagadom, amikor csak lehet, zömében persze lebukok, most arra kíváncsi, hogy milyen lehetek valójában, a közelébe sem fogok merni menni, talán a faszom sem állna föl, pedig igazán gyönyörű, vagy iratkozzak be valami szextanfolyamra?, ma még a számítógép is utál, abba is hagyom.

Amikor Dominikában éheztem,

csak azt tudtam zabálni, amit a tengerben találtam, és gyümölcsöt, amit loptam, jóformán csak kókusztejet ittam, ez így ment, amíg össze nem barátkoztam egy német lánnyal, aki egy utazási iroda főnökeként dolgozott, fölvetta a céghez idegenvezetőnek, én lettem Dominika legidegenebb idegenvezetője, két hétig vele laktam, ez nagyon rám fért, ágy, kaja, pia, pina és cigi, előtte a legsúlyosabb a nikotin hiánya volt, este gyűjtöttem csikkeket a parton, de soha nem sikerült eleget összeguberálnom, ez viszont óriási színvonalváltás lett, valahogy engem mindig a csajok húztak ki a nagyobbnál nagyobb szarokból, mégsem tudtam soha igazán rendes lenni hozzájuk, rendes?, át is basztam őket, mindig jött valaki más, akit szívesebben kúrogattam, mint az aktuális szponzort, lehet, hogy ezt dzsigolásnak nevezik, én soha nem éreztem annak, a társaságomért igenis adni kellett valamit, ki mennyire akarta, annyira hagytam, velük mindig megbeszéltem, hogy nem bírom a kötött kapcsolatokat, és ha belementek, hát hadd szóljon, a Lydia mondjuk nem tartozott teljesen ide, de kihasználtam megint minden előnyét annak a kapcsolatnak is, most lehet, hogy fordítva történik a dolog az Anettel, hihetetlen agya van a csajnak, csak a végtelen csóróság véd meg attól, hogy úgy járjak, mint az előző csajaim velem, nagyon tudja, hogy mit akar, és nem ismer lehetetlent a tervei megvalósításában, február végén biztos, hogy elmegy Marokkóba, és nem fogja az én költségeimet állni, ezt saját magamnak kell valahogy elővarázsolnom, lottózzak, bankot raboljak vagy mi a bánatot találjak ki?, ha van valami ötleted, akkor írd meg!

Akarok csinálni fényképeket

olyan dolgokról, amiket szeretek: kocsmákról, csajokról, kajákról, italokról, szemétkupacokról, ahol mindig találok valami jót, kaptam egy fényképezőgépet, lehet, hogy mindezt lefényképezem, vagy a tollamat, a bicskámot, de van egy kabátom és egy bakancsom is, amit imádok, arcköveket, seggeket, a kutyámról már sok képem van, Anettől legalább tízet, egyet mindenképp a fokhagymás grillcsirkéről, amit a török hentes csinál az utcánkban, a pizza margharita sem maradhat ki, persze, hogy önarcképet is fogok készíteni, egy teafőző masináról, amit nagyon meg szeretnék venni, de azt hiszem, hogy soha nem lesz rá pénzem, akkor mindenképp egy asztalról, ami tele van italokkal (portói, sör, whiskey, vodka, vörösbor), és természetesen egy csomag dohány, gyűrt és még használatlan papírsebkeendőről, sajnos a régi övemet elvesztettem, és a gyerekeimmel sincs sok kapcsolatom mostanában, pár lemezejről, CD-ről, kazettáról, mert magát a zenét nem fogom tudni lefotózni, pénzről, a telefonomról csak azért, mert az Anett azon tud elérni, a biciklimről pedig azért, mert azzal jutok el hozzá, a vágyaimat nem fogom tudni lekapni, mert ha tudnám, akkor már nem lennének vágyak, azt hiszem, csak addig szeretem, amíg vágyak maradnak, néha ez teljesen egyenlő a hiánnyal, és valami nekem mostanában nagyon hiányzik, szóval, nincs rendben.

A Kati szerint

keverem a folyami rákot avval, amit én hordok a májamban, egyszer valakinek megmutatták a kórházban, mit csinál az alkohol a májjal, szétpiált máj ázott egy befőttesüvegben, spirituszban, szarul nézhetett ki, az biztos, viszont, akinek szemléltetni akarták a dolgot, csak annyit tudott mondani, „az most már biztos, hogy soha többet nem eszek májat”, valahogy én is így vagyok ezzel, kétszer voltam már a kemoterápia-előkészítőn, láttam a kezelteket, ha ezt nevezik gyógyulásnak, akkor inkább most dögljék meg, egy szál szőr nem maradt a testükön, a szemük valahonnét leghátulról, a tarkójukból próbál kinézni, a szájuk, mint a libafos színe, és az alsó ajkuk zölden remeg, mondjuk ez a remegés az, ami jelzi, hogy életben vannak, akkor inkább egy ezer milligrammos LSD, és egy megismételhetetlen trippel húzol el a picsába, ami még jól is esik, nem láttam a gyógyulás semmi esélyét ezeken a felkészítőkön, inkább azt a következtetést vontam le, hogy meg fogok dögleni, három hónapja már megpróbáltam eltenni magam láb alól, bekaptam tizennyolc darab extasyt, és kimentem a parkba, mintha

és szakadt rólam a veríték, mikor újra magamhoz tértem, az ingemet el kellett dobnom, mert úgy nézett ki, mintha egy lavór vízbe áztatták volna, nem csepegett, hanem folyt belőle az izzadságom, négy kilót fogytam pár óra alatt, de ezt is túléltem, viszont, ha itt kell maradnom még sokáig, azt nem fogom, az már biztos, hogy idén nem jutok el Magyarországra, pedig nagyon szeretnék négy-öt napot ott tölteni, ja majd' elfelejtem, bár ezt úgy sem fogod elhinni, de csütörtökön elütöttem egy rendőrt, az utcán, biciklivel, új szokásuk, hogy este ellenőrzik a bicikliseket, és teljesen rá vannak állva a kelet-európai, illegálisan itt tartózkodókra, leginkább a románokra és a bolgárookra, de már kaptak el két magyart is, én meg csak tekertem, mint a barom, hogy odaérjek az Anetthez vacsorázni, láttam, hogy sok a rendőr a sarkon, de azt hittem, valami baleset, mint valami vadparaszt, forgattam a fejem, hol a katasztrófa?, erre háromméternyiről kiugrik elé az az ökör, nekem se lámpám, se fékem, megpróbáltam leugrani, és a lábammal fékezni, de már késő volt, puff!, föllöktem a pasit, aki beleesett egy pocsolyába, a többi pedig nekem ugrott, és elkezdtek üvöltözni velem, nem tudom, honnan jött az ötlet és a bátorság, de rögtön úgy csináltam, mint aki süketnéma, megették, bevittek egy rendőrségi buszba, és ott kérdezgettek, teljesen az volt bennem, hogy itt a vége a holland kiruccanásomnak, és hogy soha többet nem látom az Anettet, pedig itt vagyok tőle ötven méterre, ez a pánik annyira kihozta belőlem a tökéletes alakítást, hogy a végén már sajnálni kezdtek, szegény süketnéma turista, aki azért tekert olyan vadul, mert nem emlékszik, hol hagyta az útlevelét, és még a rendőrök is basztatják, azt el sem árultam nekik, hogy magyar vagyok, és rettegettem attól, hogy megmotoznak, lejárt útlevelem ugyanis a kabátzsebemben volt, az amerikaival együtt, de abban még nem cseréltettem ki a fényképet, ha ezzel akkor megbukok, azt hiszem, egykettőre hazatoloncoltak volna, meg pár hónapot guggoltam volna a sitten itt is, azt mondják, egész kényelmes, tévé van a zárkákban, és kéthetente a barátnőd is meglátogathat, erre az alkalomra van külön szoba, ahol baszni is lehet, nem az első eset lett volna, ha be kell egy időre vonulnom, de most semmi kedvem sem volt hozzá.

Annyira tele van

a tököm, hogy futballmeccset nézek, ez már a vég, soha nem csináltam ilyet egyedül, ha néztem is, mindig társaságban, és lehetőleg kocsmában, azt hiszem, csak azért nézem, mert szeretném, ha szopna az Ajax, ennyire tele vagyok már az egész Hollandiával, talán valami elégtétel lenne, mikor holnap a sok sajtfejú azt beszéli majd a kocsmában, hogy az egész

világ csalt ellenük, nem is csodálom, hogy ez az érzésük, belőlük ered, mert ők is utálnak mindent, ami nem sajtból és heringből van, halálra röhögtem magam, mikor megérkezett a Mikulás Amszterdamba, a tévé közvetítette, meg vannak győződve, hogy csak ide jön és tesz ajándékat a gyerekek cipőjébe, ez itt egy hónapos hisztéria, de csak arról szól szerintem, hogy szar az időjárás, és a kölykök különben nem pucolnák ki a cipőjüket, az új kormány megtiltotta a művészeknek, hogy celebrálják a Mikulás-ünnepet a bevándorló táborokban, mert a Mikulás teljesen az övék, és semmi köze hozzá az idegeneknek, lassan, aki nem holland, az már nem is ember, az én véleményem pont az ellenkezője, tisztelet a kivételnek, annak a pár embernek, aki balszerencséjére ide született; az az álszabadság, amit a fűvel csinálnak, csak egy álca, így tudnak meg mindent mindenkiről, a Coffee Shopok el vannak látva kamerával, amit a rendőrség figyel (tisztá Big Brother), és lehallgat, persze, hogy ez a legjobb módja a teljes kontrollnak, mert a beszívott barmok mindent kipofáznak, és ez az általuk a szabadságnak tartott Coffee Shop a fő besúgószerve a rendőrségnek, senkinek sem tűnik itt fel, hogy ezeken a helyeken soha nincs razzia, de az adóhivatal is gyűjti innen a híreket, egyik ismerősöm arról mesélt egy ilyen helyen, hogy vett egy Lotust, mire hazaért, már várták otthon, hogy magyarázza meg, miből, a röhej az, hogy a srác imádja a távirányítású autókat, de úgy beszélt erről a Lotusról, mintha egy igazi kocsni lenne, képesek voltak majd' húsz rendőrt mozgósítani, hogy megtudják, miből vette, az ára alig negyven euro; mindenben már csak azt keresem, hogy minél elviselhetlenebb legyen, mert akkor biztosan újra neki tudok indulni a világnak, a legújabb ötlet a pénz előkerítésére, hogy divatáruval sefteljünk, ez mind Ukrajnából érkezne, mert a hollandusok meg vannak bolondulva a régi komcsi szimbólumokért, el fogok tűnni innen a picsába!, majd írok bővebben a csajomról, azt hiszem, megtaláltam nőben saját magamat, semmi más nem érdekli, csak az utazás, és hogy ezt milyen módon tudja megvalósítani, abban nem ismer határt és lehetetlent, bármire képes.

Gondolom, már unod

a hétvégéimet, megint ugyanaz, a történet olyan eredeti, mint egy repedt, gombás köröm a nagylábujjon, teljes eszméletvesztés, ezek a faszok pedig itt felejtettek Ruigoordban, stoppal kellett visszajutnom Amszterdamba, ami nem egy könnyű feladat, egy öregasszony vett föl, de meg kellett állítanom, mert nem akartam összeokádni a kocsiját, azért szépen átittam a vasárnapot is, különösebb botrány nélkül, igaz, egy kanyim nem volt, de

